

Det bødes der for - !

Moderne Samfunds-drama.

En Historie fra Efteraarsmanøvrernes Tid.

Personerne:

Købinand Jansen	Hr. Valdemar Hansen
Hans Kone	Fru Ella la Cour
Emmy, deres Datter	Fru Edith Buemann
Hans v. Bremer, Premierlieutenant	Hr. V. Psilander
Ida, hans Kone	Fru Augusta Blad
Georg, hans Søn	Hr. Carlo Wieth
Pastor Topp	Hr. Th. Roose
von Holmer, Adjutant	Hr. Henry Seemann

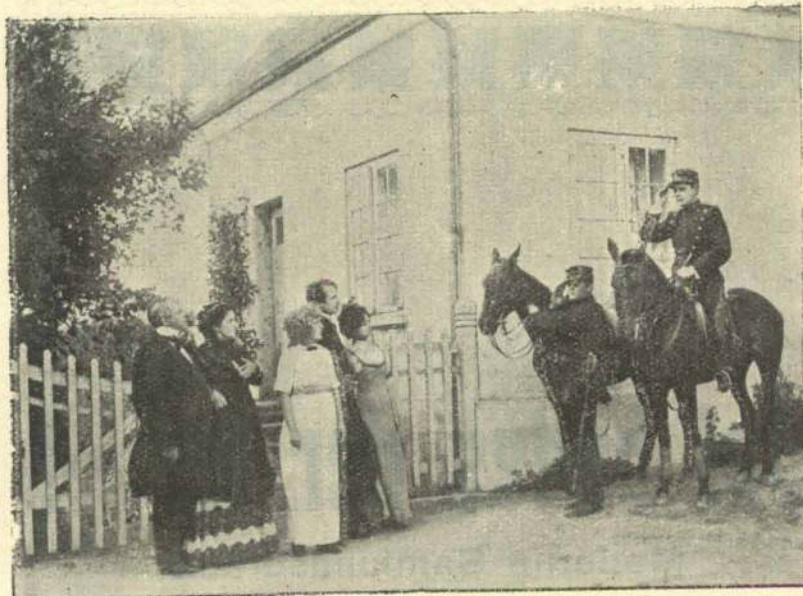
Det buldrer over Landevejen; det drøner over Mark og Eng; Kanonerne rasler over Bakkekammen op i Stilling, markerende den Vej, de gik, ved dybe sorte Ar i Stubmarkens endeløse Gulhvide; fra Skovbrynet knitrer Infanteriets Magasin-geværer som et Haglvejr mod den fremstormende Fjende, og ind gennem Bulderet og Spektaklet skærer som varslende Skrig Signalthornenes gjaldende Toner i lystige »Fremad, fremad«, i klagende »Retirér, retirér«

..... Manøvrerne er over Landet. De store Efteraarsmanøvrer!

Ved Villahavens Gærde oppe paa Højdedraget udenfor den lille Provinsby staar Emmy, den gamle rige Købmands Datter, og stirrer med bankende Hjærte ud mod de myldrende Tropper i det Fjerne. Hun kender kun Soldater fra Romanerne. De er Helte for hendes Barnefantasi. Alle hendes Barndoms Drømme var fyldte med Løjtnanter, med Officerer, der lagde deres Hjærter for hendes smaa Fødder, bortførte hende fra det stille ensformige Hjem, hvor hun har trippet om, beskyttet og vogtet af Fader og Moder, fjærnt fra den store Verdens Farer og Fristelser — bortførte hende til det Lykkeland, der rummer al Livets Herlighed

Og nu kommer selve Æventyret til hende. Alle hendes Drømme faar Liv, bliver Virkelighed. Det buldrer over Mark. Det drøner over Vang

.... og saa holder han dér udenfor Havegærdet, Æventyrprinsen, hun drømte om. Højt til Hest. Skøn som en ung Gud i sin stramme, elegante Løjtnantsuniform, skøn som aah, hun véd ej mer for Lykke, véd ej af sig selv, føler kun, at Hjærtet banker i hendes Bryst, som skulde det sprænges, at

nendes Læber intet siger, da hendes Fader præsenterer hende for ham, og han galant bøjer sig over hendes Haand og kysser den til Hilsen, mens Sporerne paa hans Hæle klirrer som rindende Sølv

Premierløjtnant *Hans v. Bremer* er indkvarteret i Villaen, hvis stille Liv han ganske har endevendt. Det er ikke første Gang han er paa Efteraarsmanøvre. Han har taget sine Leve-mandsvaner med sig derud paa Landet. Han nyder Tilværelsen her, som han nyder den inde i Hovedstaden. Han véd, at hver Landsby, han kommer til, hver Gaard, hvert Hus, hvori han bliver indkvarteret rummer den lille Roman, der er ham saa nødvendig som det daglige Brød — det lille muntre Æventyr, han *skal* have, og som han hensynsløst og hjærteløst plukker sig uden Tanke for de Saar, han slaar.

Den lille Emmy bliver hans letvundne Bytte

I de lange, lyse Efteraarsaftener vandrer de to Unge sammen i Havens dunkle Gange — alene de To. Han *beder* ikke. Sejrvant *tager* han hendes lille bævende Hjærte — bryder den Blomst, som han har brudt saa mangfoldige andre før. Myg og uden Angst lægger hun sit lokkede Hoved til hans Bryst og

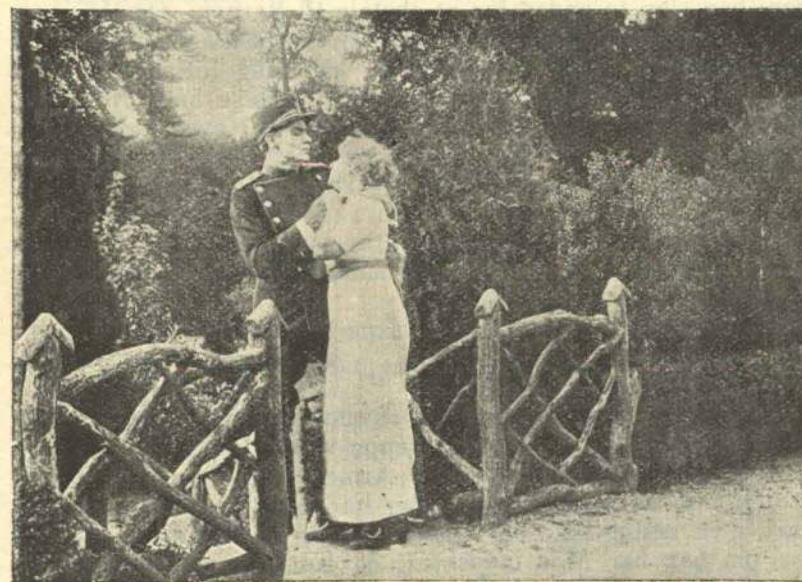
gemmer sig bort fra Alverden om hende. Hun tænker ikke mere, vejer hverken sine Ord eller sine Gerninger til Bunds i Lykken dukker hun sig, glemmer alt og alle glemmer sig selv.

Og *han* han følger hende en Stund i Rusen. For saa at gaa sin Vej. En ubehagelig Vexel drypper for et Øjeblik en Draabe Malurt i hans Glædesbæger. Men let, som han er, klarer han Situationen ved at laane de 1000 Kr., hvorom det drejer sig, af Landsbyens Præst, i hvem han pludselig har genkendt en Barndomsven, og som uden anden Tanke end den at hjælpe ham giver ham Pengene.

Saa rejser v. Bremer.

En Dag kommer Ordren til Opbrud, og han følger Regimentet tilbage til Hovedstaden. I en rørende Scene tager han Afsked med Emmy, hvis Hjærte er ved at briste af Sorg. Og Dag efter Dag græder hun, saa hendes Øjne tilsidst ikke ejer Taarer mere. Hun fatter ikke, at Livet kan være saa ondt at skille hende fra den, hun elsker. Og hun fatter endnu mindre, at *han* efter Bortrejsen slet ikke lader høre fra sig, rent synes at have glemt hende.

Og *Hans v. Bremer har glemt hende*

Hun var et lyst Sommereventyr kun for ham — intet andet. Han interesserer sig ikke mere for hende, da han først er borte fra den lille By, hvor han traf hende. Og han ser ret ligegyldigt paa hende og hendes Skæbne, endog da hun i et Brev fortæller ham, at hun skal være Moder.

Dag efter Dag er hun vandret ind til Posthuset for at hente det Brev, den Trøst fra ham, der en Gang *maa* komme. Og da der endelig en Dag er Brev — da kender hendes Jubel ingen Grænser. Hun løber den lange Vej til Hjemmet, styrter i Spring op paa sit Kammer, river Brevet op og læser

læser, at han *intet vil vide af hende!*

Han skal nok betale til Barnet, men *hun*, dets Moder, hun, for hvem han løj Kærlighed, hun, hvem han daarede og lokkede med alle sine fagre Ord — hun faar sejle sin egen Sø og holde sig hans Veje fjærnt!

Det er som dør Dagen omkring hende — som slukkes alt Lys om hende og alt Liv i hende. Bevidstløs synker hun om paa Gulvet. Og her finder hendes Moder hende — og samtidig det hjærteløse Brev, der viser, at hendes Datter er en falden Kvinde, falden og forladt.

Hendes Fader, der kort efter erfarer hvad der er sket, bliver ganske rasende. Han, Byens Bedsteborger, skal se sit hæderlige Navn slæbt i Skarnet! Han skal se sin Ære givet til Pris for Sladdereri og Klaffereri!

Han jager Emmy paa Døren. Viser hende bort fra Hjemmet og forbyder hende mere at komme for hans Øjne.

Fortvivlet, næsten vanvittig af Sorg af Smærte, søger Emmy efter Timers hvileløse Omflakken ned til Slotssøen for at gøre en Ende paa de Lidelser, hun ikke formaar at bære.

Heldigvis kommer Pastor Topp tidsnok til at forhindre hende i at gøre en Ulykke paa sig selv. Han tager hende med hjem, og i den fredelige, stille Præstegaard finder Emmy saa et andet Hjem — det Hjem, hvor hun bringer sin lille Dreng til Verden.

Hans Fødsel koster hende Livet.

Tyve Aar er gledet hen.

Løjtnant v. Bremer er bleven til Major v. Bremer, en højtanset Officer, der har styrket sin sociale Position gennem et Giftermaal med en rig og smuk Dame af adelig Æt. Han har forlængst glemt det lille Sommereventyr derovre i Provinsbyen; han slap jo endog for at »betale til Barnet«. Og han aner intet, da han en skønne Dag faar Brev fra Pastor Topp, der minder ham om den Tjeneste, han en Gang forlængst gjorde ham, og nu beder ham som Gengæld at tage hans Nevø den 20aarige Georg i Huset, naar han kommer til Hovedstaden for at studere.

Georg er Major v. Bremers og Emmy Jansens Søn!

Pastor Topp har beholdt ham i sit Hjem efter Moderens Død. Han har bekostet hans Opdragelse, sørget for hans Uddannelse og ledet hans Liv, indtil han nu mener at kunne slippe ham ud i Verden.

Og samtidig vover han det Experiment at sende ham ind i Faderens Hjem, i det Haab ja, Pastor Topp véd vel næppe selv, hvad han haaber.

Og havde han anet, hvilke skæbnesvangre Følger Experimentet skal faa, da havde han næppe vovet det.

Georg modtages med aabne Arme i Majorens Hjem. Han er ung, køn, en rask Fyr, der ejer Faderens gamle Appetit paa Livet, men endnu ikke har staaet overfor de Fristelser, der kan vise, om han har Modstandskraft og Karakter til at redde sig uskadt igennem Tilværelsen.

I det utvungne daglige Samliv udvikler der sig langsomt et Kærlighedsforhold mellem ham og Majorens unge Hustru. En Aften overrasker Majoren de To i en Situation, der ikke lader ham i Tvivl om, hvad der er dem imellem.

Hans Raseri kender ingen Grænser. Men han behersker sig — skjuler sin Viden bag en forlorn Elskværdighed overfor dem og lurar paa Hævn, kun paa Hævn.

Han finder Vejen og Midlet.

Georg er lidenskabelig Spiller. Og gennem sin Adjudant, en lidt anløben og meget samvittighedsløs Officer, lykkes det Majoren ikke alene at faa Georg ruineret men ogsaa at faa ham til at skrive en falsk Vexel, forsynet med Majorens Navn.

Da Afsløringens Time kommer, optræder Majoren som den retfærdige Hævner. Og Georg, der ser hele sit Liv ramle sammen om sig, trækker i Fortvivlelse og Raseri sin Revolver og skyder den slyngelagtige Adjudant ned midt inde i Officersklubbens Spillesal, hvorpaa han styrter hjem for at gøre sit sidste Regnskab op.

Fru v. Bremer, der med Kvindens fintmærkende Instinkt forlængst har anet den Fare, hvori det unge Menneske, hen-

des Ven, svæver, har imidlertid ved et Brev allarmet Pastor Topp. Og Pastoren kommer til Hovedstaden netop den Aften, da Dramaet i Officersklubben er udspillet.

Han staar just i Majorens Dagligstue for at faa en Forklaring af Majoren og Fruen.

Da knalder der et Skud inde fra Georgs Værelse.

Den unge Mand har kvitteret sit Livsregnskab

Præsten styrter ind og finder ham med en Kugle i Tindingen og den rygende Revolver i den sammenknugede Haand

De to Ægtefæller kender det Bud, Præsten bringer, da han atter kommer ind til dem.

Hun staar hvid som en Marmorstøtte, lammet af Forførelse. Men Majoren ler — ler som en Mefistofeles, der ser sin djævelsk tilrettelagte Plan fuldbyrdes til Punkt og Prikke. Han hader den Dreng, der har vovet at krænke hans Hus' Ære; han hader den Kvinde, der staar foran ham — og han ler som en Vanvittig, da Præsten kommer og fortæller dem, hvad der er sket: »Det er mit Værk! — Det er mig, der har tvunget ham Revolveren i Haanden! Det er mig, mig, den bedragne Ægte-mand, der har hævnnet mig!«

.... Saa bøjer Præsten sig over mod Majoren. Og stille, med en Røst, der klinger som kom den fra en Grav, siger han:
 »Véd Du, hvem den Mand er, der ligger derinde som Lig?
 Det er *Din Søn!*
 Din og den Kvindes, Du sveg i Dine unge Aar!«

— — — — —
 Major v. Bremer synker sammen under dette Slag af Skæbnen.

Som bedøvet vakler han ind i Georgs Stue, kaster sig over den Døende, raaber hans Navn, skriger som en Sindssyg for at kalde ham tilbage til Livet.

Det er forgæves. Kuglen har ramt sikkert. Alt er forbi. Over Dødens Flod gives der ingen Vej tilbage. Det nytter ikke, at kalde paa dem, der gik over

— — — — —
 Det bødes der for —! *i lange Aar, som kun var en stakket glæde!*

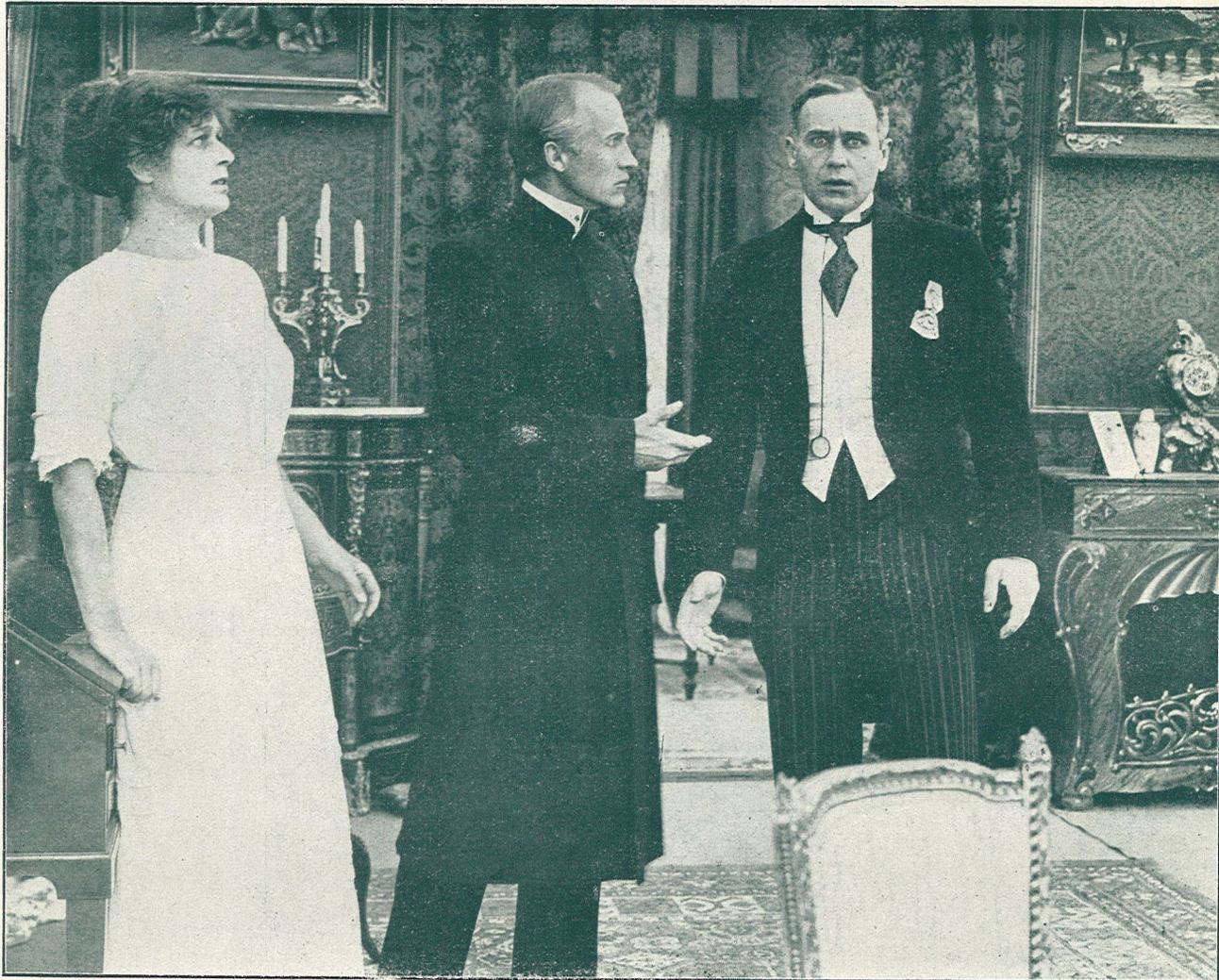
Filmen ejes med *absolut Eneret* af
A/S Fotorama,
 Aarhus — København — Kristiania.
 Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod vedkommende.

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DET BØDES DER FOR - !

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Der Rächer seiner Ehre

Erscheinungstag: 18. November. Preis 1000 M.

Nordische Films Co., G.m.b.H.

Berlin SW. 48, Friedrichstr. 13

Telegramm-Adresse: „Nordfilm“ .. Fernsprecher: Amt IV, Nummer 10191

Der Rächer seiner Ehre

PERSONEN:

Kaufmann Jansen	— — — — —	Herr Wald. Hansen
Seine Frau	— — — — —	Frau Ella la Cour
Emmy, ihre Tochter	— — — — —	Frau Edith Buemann
Hans von Bremer, Leutnant	— — — — —	Herr W. Psilander
Ida, seine Frau	— — — — —	Frau Augusta Blad
Georg, sein Sohn	— — — — —	Herr Carlo Wieta
Pastor Topp	— — — — —	Herr Th. Roose
von Holm, der Adjutant des Obersten	— — — — —	Herr Henry Seemann

Die großen Herbstmanöver pflegen das belebende Moment in dem einförmigen und gewohnheitsmäßigen Leben der Herren Offiziere zu sein. Das Leben auf den Rittergütern und Pfarrhöfen mit den dampfenden Groggs, den traulichen Schlummerstunden und vor allem mit den schönen Mädchen hat ja einen ganz besonderen Reiz, der sonst dem Krieger fremd ist. Deshalb ist es auch weiter nicht merkwürdig, daß sich der junge, elegante Leutnant von Bremer bei dem alten Kaufmann Jansen, dessen einzige Tochter sofort einen tiefen Eindruck auf ihn gemacht hat, ganz besonders wohl befindet, und das Weib ist nun einmal schwach und widersteht selten schönen Worten und blanken Knöpfen, und warum sollte Emmy besser sein als andere Frauen? Sie lauscht gerne den zärtlichen Worten des Leutnants, und sucht gerne die einsamen Gänge des Gartens mit ihm auf. Aber natürlich bei der Jugend und wenn das Blut heiß ist, bleibt es ja selten bei Worten allein. Der Leutnant dringt in sie, und Emmy kann nicht widerstehen. Sie erliegt der Versuchung und erlaubt ihm, sie auf ihrem Zimmer zu besuchen. Und der Leutnant lächelt triumphierend, er kam — er sah — und er siegte.

Der Umstand, daß er einen sehr unbequemen Wechsel nicht bezahlen kann, mischt eine kurze Zeit einen Tropfen Wehmut in den Becher seiner Freude. Aber zu seinem Glück ist einer seiner Schulkameraden gerade in der Nähe als Pfarrer angestellt und ein täglicher Gast des Kaufmanns Jansen; bei ihm findet der Leutnant sowohl den geistigen als auch den pekuniären Trost. Eines schönen Tages jedoch kommt die Abschiedsstunde. Das Regiment soll aufbrechen, und von Bremer muß folgen zu Emmychens großem Kummer, die sich in den Tagen nach der Trennung halb die Augen ausweint, und nun kommt die Zeit der Seelenangst. Emmy wartet und wartet, ob sie nicht von Hans ein paar Worte des Trostes in ihrer Not hören werde; aber er tut, als habe er alles vergessen, und als er ihr eines Tages schreibt, daß sie sich und dem zu erwartenden Kinde alleine helfen müsse, da bricht die arme Emmy völlig zusammen. Ihr Vater rast vor

Wut, als er hört, was geschehen ist, und trotz aller Bitten der Mutter, verstößt er die Tochter. Dem Wahnsinn nahe, geht Emmy zum Schloßteich, um ihren Leiden ein Ende zu machen, aber glücklicherweise kommt Pastor Hoppe zu rechter Zeit und verhindert, daß ein Unglück geschieht. Er nimmt sie mit nach Hause, und bei ihm und seiner freundlichen Frau findet Emmy Unterkunft. Hier gebärt sie einen kleinen Knaben. Aber die Sorge und die Spannung haben ihre Gesundheit untergraben, und sie erliegt im Kampfe, ohne daß sie ihre Eltern oder ihn, der an ihrem Tode indirekt Schuld ist, gesehen hat. Der gute Pastor Hoppe nimmt sich liebevoll ihres Kindes an. Er behält ihn bei sich und läßt ihm eine gute, christliche Erziehung zu teil werden. Als er 20 Jahre alt ist, hält Pastor Hoppe es für das vernünftigste, daß der junge Mann nach der Hauptstadt kommt, um dort seine Studien zu vollenden. Aus diesem Anlaß schreibt er an seinen Freund, den Leutnant von Bremer, der inzwischen Major geworden ist, und sich mit einer jungen, hübschen Dame, Ida von Bremer, verheiratet hat, ob er nicht den Jungen, um ihrer alten Freundschaft willen in sein Haus nehmen möchte. Er hofft im stillen darauf, auf diese Weise Vater und Sohn zu vereinen. Georg, der junge Mann, kommt also zu dem Major ins Haus, und hier entwickelt sich ganz langsam ein Liebesverhältnis zwischen der jungen Frau und dem jungen Mann. Als der Major das entdeckt, beschließt er, sich schrecklich an Georg zu rächen, und er findet bald ein Mittel dazu: das Spiel! Georg ist ein leidenschaftlicher Spieler, und durch eine, weniger feine Bekanntschaft glückt es dem Major, nicht alleine Georg zu ruinieren, sondern ihn auch noch zum Ausstellen eines falschen Wechsels zu verleiten. In seiner

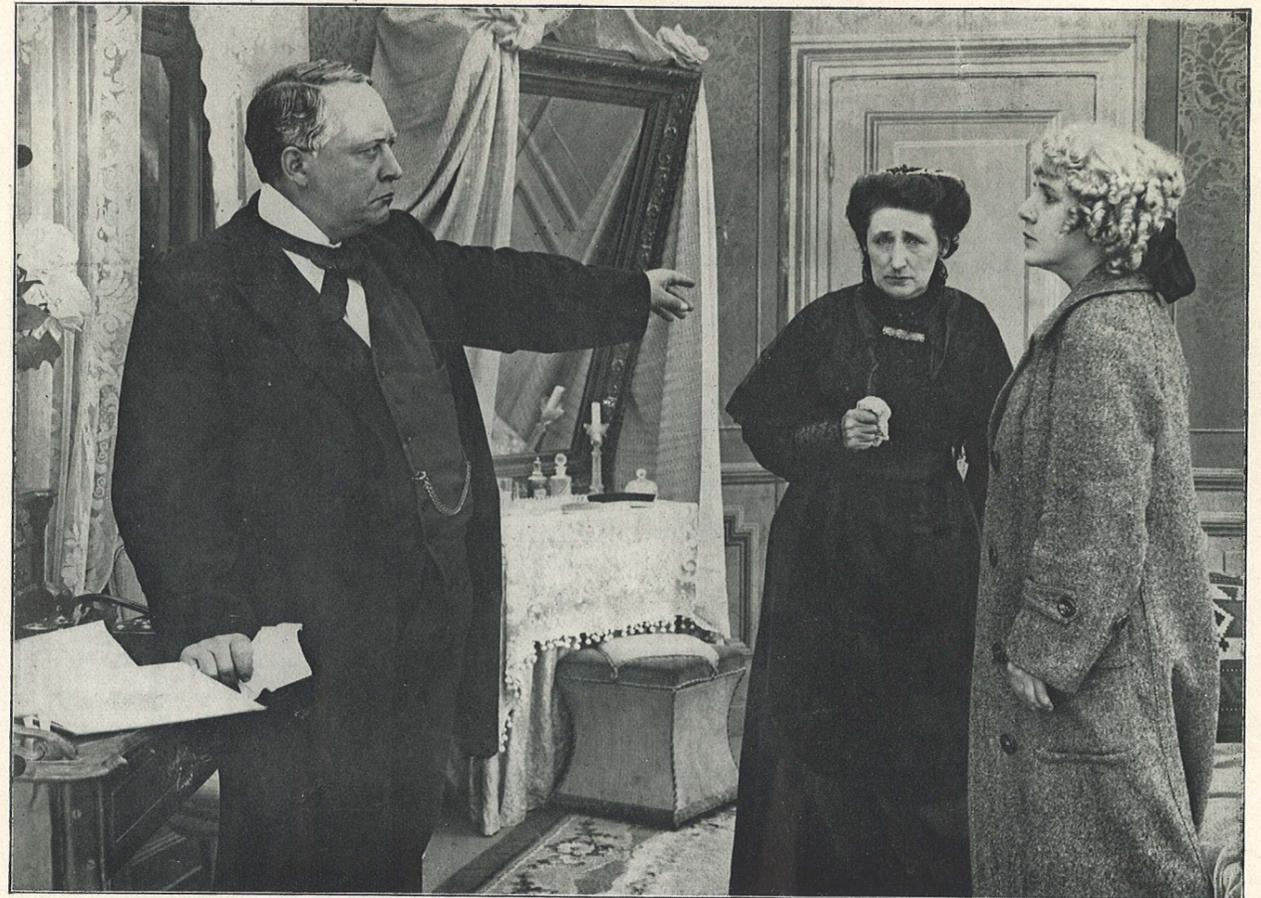

Wut erschießt Georg denjenigen, der ihn ins Verderben gebracht hat, den Adjutanten von Holmed, worauf er nach Hause stürzt, um seine letzte Rechnung abzumachen. Frau Ida, die die Gefahr gemerkt hat, in der ihr Freund schwebt, hat indessen den Pastor alarmiert, und gerade an dem Tage, an dem Georg seine verzweifelte Tat ausgeführt hat, kommt der Pastor zur Stadt. Er bittet den Major und dessen Frau um eine Erklärung; aber plötzlich fahren sie alle zusammen: ein Schuß knallt — der Pfarrer stürzt in Georgs Zimmer und findet ihn über der Divanlehne liegend, mit einem Schuß in der Schläfe. Im Wahnwitz lacht der Major triumphierend und freut sich seiner wohlgelungenen Rache. Erst jetzt offenbart der Pfarrer die fürchterliche Wahrheit: „Der dort drinnen war dein eigener Sohn!“ Jetzt kommt die Reue, aber es ist natürlich zu spät. Des jungen Mannes Hand hatte nicht gezittert, als er sich erschoss, und alle heiligen Gelübde und Beschwörungen des Majors nützen nichts. Er hat seine Rache gehabt; aber jetzt erst versteht er die Wahrheit der Bibelworte: „Mein ist die Rache“, spricht der Herr.

LOVE AND MONEY

Released Nov. 18th.

Length 3,000 feet.

"It is the son of the woman who stole for you."

The Equal of 'Temptations.' A Film that will command attention.

NORDISK FILMS CO.,

25 Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Works: COPENHAGEN, FREE-PORT.

And at BERLIN, PARIS, NEW YORK, GENOA, VIENNA.

Telephone: 172 CITY.

Telegrams "NORFILCOM, LONDON."

LOVE AND MONEY.

Lieut. Von Bremer and his *aide-de-camp* are on the march with their regiment and are billeted at the residence of Mr. and Mrs. Janson, who are happy in the possession of a charming daughter, Emmy. Whilst at the mansion, the lieutenant meets the Rev. Ferguson, who lives close by, and who is a suitor for the hand of Emmy, and in him recognises an old school-fellow. It is easy to see that Emmy is flattered by the attentions she receives at the hands of the officer, and Von Bremer making the most of his opportunities,

soon gains the mastery over the girl's affections. In a charming scene of rare sylvan beauty, he declares his undying affection, and the compact is sealed with a kiss. The lieutenant has a skeleton in the cupboard in the shape of liabilities to a money-lender, from whom he receives notice that a bill for £50 falls due in a few days. He lays his case before the Rev. Ferguson, who helps to the extent that is in his power, and Von Bremer, taking advantage of Emmy's love for him, prevails upon her to procure the balance for him, which she does by purloining it from her father's treasury. Next day the lieutenant receives a letter from his commanding officer warning him that the regiment is leaving the district the following morning. Affec-

tionate farewells take place between the lovers, and the officer and his companions depart, Emmy falling fainting into the arms of her real friend, Ferguson. Days pass, but no letter reaches Emmy from the man for whom she has become a thief, and she thereupon writes to him, asking the reason of his silence, and imploring him to write. Von Bremer receives the missive whilst with his colonel, who advises him to break off with the girl. Accordingly he writes a letter to that effect, in which he thanks Emmy for the money she had lent him. In due course this reaches her, and the shock of the lieutenant's perfidy proving overwhelming, she falls unconscious in her boudoir. Here she is found by her mother, who discovers the letter and forthwith acquaints her husband with its contents. Janson then learns that not only has his child been false to her real lover, but has been guilty of dishonesty. His rage knows no bounds, and despite the wiser counsel of his better half, he casts Emmy adrift. Broken-hearted, she leaves her parents' presence, and wanders into the grounds of the mansion. By the lake side she is contemplating suicide when she is observed by Ferguson who, divining her motive, goes to her, arriving just as she is about to take the fatal step. Here is where true love asserts its power. Taking her to his home, Ferguson leaves Emmy in the charge of his house-keeper, a motherly soul, and ere long becomes her protector in the true sense by bestowing his name upon her. Two years later, their union has been blessed with an offspring, and Emmy lies sick unto death. Ferguson writes her parents a letter informing them that if they wish to see their daughter alive they must come at once. Janson hardens his heart, and cursing the child whom he considers has brought dishonour upon his name and wrecked his happiness, he declines to go to her deathbed, and forbids his wife to do so. So passes away one who was more sinned against than sinning, leaving to her husband's care the infant George. Twenty years now elapse, and George has grown to manhood and is going to town for a vacation. Ferguson accordingly writes to Von Bremer, who is now a major and happily married, asking him if he will do him the honour of finding a home for his son for a few weeks. Mrs. Von Bremer prevails on her husband to ask the young man to their home, and in due course George arrives. In a series of beautiful pictures we see the palatial home of the Von Bremers and their lovely old-world garden. Amidst surroundings so different to those to which he has been accustomed, George soon loses his heart to his fair hostess, and is surprised one day by Major Von Bremer declaring his passion to the former's wife. Jealousy aroused, the major lays a plot to ruin George and thus disgrace him in the eyes of Mrs. Von Bremer. He accordingly invokes the aid of his adjutant, and taking advantage of George's losses at cards at the Officers' Club, the latter encompasses his financial ruin. Mrs. Von Bremer intuitively feels that some mischief is brewing, and writes an urgent letter to George's father asking him to come at once, as his son is in danger. George has in the meantime been going the pace, and when confronted by the major and adjutant at cards that night with damning evidence of his impecuniosity, in a rage, draws a revolver and shoots the adjutant in the arm. Going to his room, he broods over what he had done, and then turns the weapon upon himself just as his father arrives at the mansion. Ferguson goes to George's room and finds his lifeless body stretched on the couch. Returning to Von Bremen, he acquaints him with the sad news, but the major taunts Ferguson with the fact that George has only met his deserts for coming between husband and wife. But Von Bremer has reckoned without his host, for Ferguson turns the tables upon him when pointing the finger of scorn at him, he says, "It is the son of the woman who stole for you." The heart of the major is touched, his proud spirit is broken, and going to the room in which lies the lifeless body of the promising young man whose career has, through his connivance, been nipped in the bud, he falls weeping upon the corpse. In the hour of sorrow, estrangements are forgotten, husband and wife clasp hands and start once more on life's journey, with two hearts that beat as one, two minds with but a single thought.

De store Efteraarsmanøvrer plejer at være det oplivende Moment i de Herrer Officerers ensformige og vanemæssige Tilværelse. Livet paa Herre - og Præstegaardene med de dampende Toddyer, de hyggelige Skumringstimer og først og fremmest de smukke Kvinder rummer jo en særegen Charme, som ellers er en Kriger fremmed. Det er derfor heller intet under, at den unge, elegante Løjtnant Hans v. Bremer befinder sig særdeles vel hos den gamle Købmand Jansen, hvis eneste Datter Emmy straks har gjort et dybt Indtryk paa ham. Naa - Kvinden er svag og staar sjældent for smukke Ord og blanke Knapper, hvorfor skulde Emmy være bedre end andre Kvinder. Hun lytter gerne til Løjtnantens fagre Ord, og gemmer sig helst alene med ham i Havens lønlige Gange. Men naturligvis i den unge Alder - naar Blodet er særlig hedt - bliver det jo sjældent ved Ordene alene. Løjtnanten trænger paa, og Emmy kan ikke modstaa. Hun giver efter for Fristelsen og giver ham Lov til at besøge hende paa hendes Værelse. Og Løjtnanten

smiler triumferende. Han kom - han saa - han vandt. En meget ubehagelig Veksel, som han naturligvis ikke kan klare, blander for en Stund en Draabe Malurt i hans Glædesbøger, men ved et lykkeligt Tilfælde, er en af hans gamle Skolekammerater netop Præst der i Nærheden, og forøvrigt en daglig Gæst hos Købmand Jansen, og hos ham finder Løjtnanten saavel den aandelige Trøst som den pekuniære. Men en skønne Dag slaar Afskedstimen. Regimentet skal videre, og v. Bremer maa følge - til stor Sorg for den lille Emmy, der i de nærmest følgende Dage græder sine smaa Øjne tørre. Og fra nu af begynder Trængselsens Tid. Emmy venter og venter efter blot at høre et Par Ord fra Hans til Trøst i sin Sorg, men han har fuldstændig glemt hende, og da han saa en Dag endelig skriver til hende, at hun maa klare sig selv og det Barn, hun venter, da knækker den stakkels Emmy fuldstændig sammen.

Hendes Fader bliver rasende, da han erfarer Sagens Sammenhæng og trods alle Moderens Bønner, forstøder han sin Datter. Næsten drevet til Vanvid søger Emmy ned til Slotssøen for at gøre en Ende paa sine Lidelser, men heldigvis kommer Pastor Hoppe tidsnok til at forhindre hende i at gøre en Ulykke. Han tager hende med hjem, og hos ham og hans venlige Kone finder Emmy saa det Sted, hvor hun kan føde en lille Dreng til Verden. Men Sorgen og Spændigen har ødelagt hendes Helbred i den Grad, at hun maa bukke under i Kampen uden at have set sine Forældre eller ham, der indirekte er Skyld i hendes Død. Den gode Pastor Hoppe tager sig imidlertid kærligt af Emmys lille Dreng. Han beholder ham hos sig og giver ham en god og kristelig Opdragelse. Ved hans 20'ende Aar mener Pastor Hoppe, det er fornuftigst om han kommer ind til Hovedstaden for at fuldende sine Studier, og i den Anledning skriver han til sin Ven, Løjtnant v. Bremer, der nu er bleven Major og gift med en ung, nydelig Dame, Ida v. Bremer, om han ikke for gammelt Venskab Skyld vil tage Drengen i Huset. Han haaber i Stilhed paa denne Maade atter at kunne forene Fader og Søn, Georg den unge Mand, kommer altsaa i Huset hos Majoren, og her udvikler der sig nu ganske langsomt et Kærlighedsforhold mellem den unge Frue og den unge Mand. Da Majoren opdager dette, beslutter han sig til at hævne sig frygteligt paa Georg, og han finder snart Midlet til at gøre det. Spil! Georg er en lidenskabelig Spiller, og gennem et mindre fint Bekendtskab lykkes det Majoren ikke alene at faa Georg ruineret, men ogsaa til at skrive en falsk Veksel. I sit Raseri skyder Georg sin Ødelægger, Adjudant v. Holmsted, hvorefter han styrter hjem for at gøre sit sidste Regnskab op. Fru Ida, den har mærket den Fare, hendes Ven svæver i, har imidlertid allarmet Pastor Hoppe, der kommer ind netop samme Dag, som Georg har begaaet sin grufulde Handling. Han beder Majoren og Fruen om en Forklaring, men pludselig farer de alle tre sammen. Der knalder et Skud, Præsten styrter ind i

Georgs Værelse og finder ham liggende over Divanen med et Skudskaar i Tindingen. I sit Vanvid ler Majoren triumferende og fryder sig over sin Hævn, først da aabenbarer Præsten den frygtelige Sandhed. Han der inde var din egen Søn! Nu kommer Angren, men naturligvis for sent. Den unge Mands Haand rystede ikke da han skød, og alle Majorens dyre Løfter og Benægtelser hjælper intet. Han har faaet Hævn, men nu forstaar han først det sande i Præstens Ord, at "Hævnen hører kun Gud til"!

--- 0 0 0 ---

FILMS KONVANSI
KOPIRI

REKORD

FREDRICHSTADT

han først det sande i Præstens Ord, at "Havnen harer kun én til!"
for og Bemærkelses værdigt intet. Han har læst Havn, men nu forstaaer
unge Mandes Haand tværbred ikke da han skød, og alle Majorers dyre Luf-
inde var din egen Sønl! Nu kommer Angsten, men naturligvis for rent. Den
ein Havn, først da arbejder Præsten den trykkelige Sandhed. Han der
Kindingen. I sit Vanvid ler Majoren trilmørende og tryder sig over
George Værrelse og finder ham liggende over Divanen med et Skudaar i

**A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

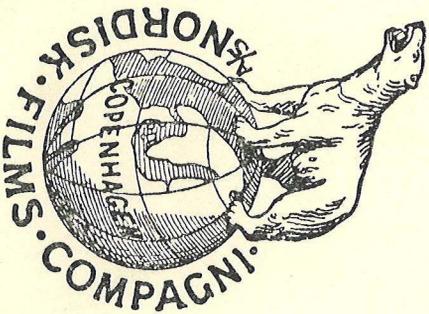
**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: "Nordfilm".

Telephon Amt IV 10191.

DER RÄCHER SEINER EHRE.

Die grossen Herbstmanöver pflegen das belebende Moment in dem einförmigen und gewohnheitsmässigen Leben der Herren Offiziere zu sein. Das Leben auf den Rittergütern und Pfarrhöfen mit den dampfenden Groggs, den traulichen Schummerstunden und vor allem mit den schönen Tagen hat ja einen ganz besonderen Reiz der sonst den Krieger fremd ist. Deshalb ist es auch weiter nicht merkwürdig, dass sich der junge, elegante Leutnant von Bremer bei dem alten Kaufmann Jansen, dessen einzige Tochter sofort einen tiefen Eindruck auf ihn gemacht hat, ganz besonders wohl befindet. und das Weib- ist nun einmal schwach und widersteht selten schönen Worten und blanken Knöpfen, und warum sollte Emma besser sein als andere Frauen? Sie lauscht gerne den zärtlichen Worten des Leutnants, und sucht gerne die einsamen Gänge des Gartens mit ihm auf. Aber natürlich bei der Jugend und wenn das Blut heiss ist, bleibt es ja selten bei Worten alleine. Der Leutnant dringt in sie, und Emma kann nicht widerstehen. Sie erliegt der Versuchung, und erlaubt ihm, sie auf ihrem Zimmer zu besuchen. Und der Leutnant lächelt triumphierend, er kam- er sah- und er siegte.

Der Umstand, dass er einen sehr unbequemen Wechsel nicht bezahlen kann, mischt eine kurze Zeit einen Tropfen Wehmut in Becher seiner Freude. Aber zu seinem Glück ist einer seiner Schulkameraden gerade in der Nähe als Pfarrer angestellt, und ein täglicher Gast des Kaufmanns Jansen; bei ihm findet der Leutnant sowohl den geistigen als auch den pekuniären Trost. Eines schönen Tages jedoch kommt die Abschiedsstunde. Das Regiment soll aufbrechen, und von Bremer muss folgen zu Emmychens grossem Kummer, die sich in den Tagen nach der Trennung halb die Augen ausweint, und nun kommt die Zeit der Seelenangst. Emmy wartet und wartet, ob sie nicht von Hans ein paar Worte des Trostes in ihrer Not hören werde; aber er tut, als habe er alles vergessen, und als er ihr eines Tages schreibt, dass sie sich und dem zu erwartenden Kinde alleine helfen müsse, da bricht die arme Emmy völlig zusammen. Ihr Vater rast vor Wut, als er hört, was geschehen ist, und trotz aller Bitten der Mutter, verstösst er die Tochter. Dem Wahnsinn nahe geht Emmy zum Schlossteich um ihren Leiden ein Ende zu machen, aber glücklicherweise kommt Pastor Hoppe zu rechter Zeit, und verhindert, dass ein Unglück geschieht. Er nimmt sie mit nach Hause, und bei ihm und seiner freundlichen Frau findet Emmy Unterkunft. Hier gebärt sie einen kleinen Knaben. Aber die Sorge und die Spannung haben ihre Gesundheit untergraben, und sie erliegt im Kampfe, ohne dass sie ihre Eltern oder ihn, der an ihrem Tode eindirekt Schuld ist, gesehen hat. Der gute Pastor Hoppe nimmt sich liebevoll ihres Kindes an. Er behält ihn bei sich und lässt ihm eine gute, kristliche Erziehung zu Teil werden. Als er 20 Jahre alt ist, hält Pastor Hoppe es für das vernünftigste, dass der junge Mann nach der Hauptstadt kommt, um dort seine Studien zu vollenden. Aus diesem Anlass schreibt er an seinen Freund, den Leutnant von Bremer, der inzwischen Major geworden ist, sich mit einer jungen, hübschen Dame, Ida von Bremer verheiratet hat, aber nicht den Jungen, um ihrer alten Freundschaft willen in sein Haus nehmen möchte.

Er hofft im Stillen darauf, auf diese Weise Vater und Sohn zu vereinen. Georg, der junge Mann, kommt also zu dem Major ins Haus, und hier entwickelt sich ganz langsam ein Liebesverhältnis zwischen der jungen Frau und dem jungen Mann. Als der Major das entdeckt, beschliesst er, sich schrecklich an Georg zu rächen, und er findet bald ein Mittel dazu: das Spiel! Georg ist ein leidenschaftlicher Spieler, und durch eine, weniger feine Bekanntschaft glückt es dem Major, nicht alleine Georg zu ruinieren, sondern ihn auch noch zum Ausstellen eines falschen Wechsels zu verleiten. In seiner Wut erschiesst Georg denjenigen, der ihn ins Verderben gebracht hat, den Adjutanten von Holmed, worauf er nach Hause stürzt, um seine letzte Rechnung abzumachen. Frau Ida, die die Gefahr gemerkt hat, in der ihr Freund schwebt, hat indessen den Pastor alarmiert, und gerade an dem Tage, an dem Georg seine verzweifelte Tat ausgeführt hat, kommt der Pastor zur Stadt. Er bittet den ~~XXXXXX~~ Major und dessen Frau um eine Erklärung; aber plötzlich fahren sie alle zusammen: ein Schuss knallt— der Pfarrer stürzt in Georgs Zimmer und findet ihn über der Divanlehne liegend, mit einem Schuss in der Schläfe. Im Wahnwitz lacht der Major triumphierend und freut sich seiner wohlgelungenen Rache. Erst jetzt offenbart der Pfarrer die fürchterliche Wahrheit "Der dort drinnen war dein eigener Sohn!" Jetzt kommt die Reue, aber es ist natürlich zu spät. Des jungen Mannes Hand hatte nicht gezittert, als er sich erstoss, und alle heiligen Gelübde und Beschwörungen des Majors nützen nichts. Er hat seine Rache gehabt; aber jetzt erst versteht er die Wahrheit der Bibelworte: "Mein ist die Rache", spricht der Herr.

- - - - o o o o o o - - - -

**A/s NORDISK
FILMS - KOMPAGNI
KOPENHAGEN**

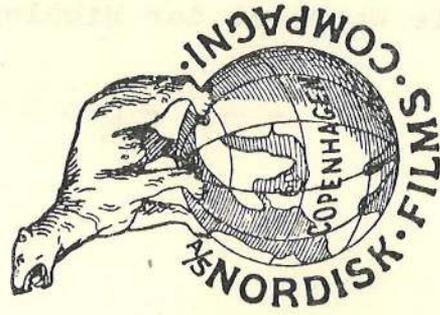
BERLÍN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

V E N G E .

Les grands manoeuvres d'automne sont généralement le moment le plus gai dans la vie uniforme de MM. les officiers. La vie aux châteaux et aux presbytères est très animée spécialement par la présence des jolies dames qui y apportent leur charme.

Il n'y a donc rien d'étonnant à ce que le jeune et élégant lieutenant Jean de Bremer se plaise très bien chez le vieux marchand, Jansen, dont la fille unique Emma a fait de suite une profonde impression sur lui.

Elle prête volontiers l'oreille aux mots captivants du lieutenant, et séjourne avec plaisir en sa compagnie dans les sentiers ombragés du parc. Le lieutenant devient de plus en plus pressant, et cédant à ses prières elle lui accorde un rendez-vous dans sa chambre, et le lieutenant sourit triomphant.

Un jour on lui présente une lettre de change souscrite par lui, et que naturellement il ne peut payer. C'est un nuage dans son bonheur, mais par un heureux hasard un de ses vieux camarades d'école est justement curé dans les environs, et en outre un hôte journalier du marchand, et chez lui le lieutenant trouve aussi bien la consolation spirituelle que pécuniaire. Mais un beau jour l'heure de la séparation arrive, le régiment va partir, et naturellement M. Bremer doit le suivre, au grand chagrin de la pauvre petite Emma, qui pendant les jours suivants pleure toutes les larmes de son corps. — Et maintenant vient le chagrin. — Emma attend de jour en jour quelques mots de son amant, mais il l'a complètement oubliée, et quand un jour enfin il lui écrit qu'elle doit s'arranger elle-même avec l'enfant qu'elle attend, la pauvre Emma est complètement accablée. Le père devient furieux, quand il apprend la chose, et malgré toutes les prières de la mère il chasse sa fille. Presque folle de douleur Emma va vers le lac pour mettre fin à ses souffrances, mais heureusement le curé arrive juste à temps pour l'empêcher de faire un malheur. Il la conduit chez lui, où elle trouve un asyle pour y mettre au monde un petit garçon, mais le chagrin a détruit sa santé à un tel point qu'elle meurt sans avoir revu ni ses parents ni celui qui est la cause indirecte de sa mort.

Cependant le bon curé prend soin du petit garçon d'Emmy. Il le garde chez lui, et l'élève en bon chrétien. À sa vingtième année le bon curé pense qu'il doit l'envoyer à la ville pour y compléter ses études, et, à cette occasion il écrit à son vieil ami, le lieutenant de Bremer qui, à présent, est devenu chef de bataillon et est marié avec une jeune et charmante, Ida de Bremer, et lui demande si, au nom de leur vieille amitié, il ne veut pas prendre le jeune homme chez lui. Il espère, en lui-même pouvoir, de cette manière réunir le père et le fils. George le jeune homme, vient ainsi chez le commandant, et là, se développent lentement des relations d'amour entre le jeune homme et la jeune femme. Quand le commandant le découvre il se décide à se venger de Georges d'une manière terrible, et il trouve bientôt le moyen qu'il cherche.

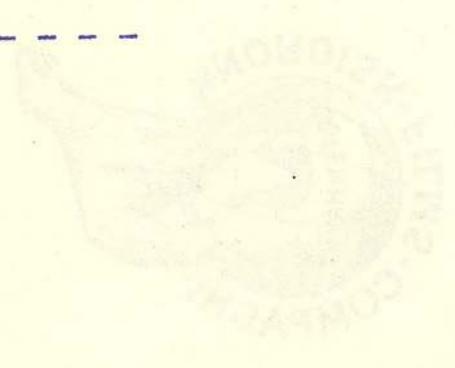
Georges est un joueur passionné, et par l'intermédiaire d'une connaissance d'une honorabilité suspecte, le commandant réussit, non seulement à ruiner Georges, mais encore à souscrire une fausse lettre de change. Dans sa rage, Georges tue son corrupteur, l'adjutant Holmer, puis il court à la maison pour en finir. Ida qui a remarqué le péril dans lequel son ami se trouve, a averti le vieux curé qui arrive justement le même jour que Georges a commis son acte de désespoir. Il demande au commandant et à sa femme une explication, mais tout à coup ils sursautent, on entend une détonation! Le vieux curé se précipite dans la chambre de Georges et le trouve, étendu sur un divan, un trou à la tempe. Dans sa colère, le commandant triomphant se réjouit de l'effet de sa vengeance, mais le curé lui apprend la terrible vérité: "C'est ton fils!" - Maintenant viennent les remords, mais trop tard. Sa main n'a pas tremblé en tirant, et tous les soins du commandant ne peuvent le rappeler à la vie. Le commandant a eu une vengeance mais seulement maintenant il comprend la vérité: "La vengeance n'appartient qu'à Dieu!"

----- o o o o o -----

NORDISK
KUPPAVAGNI

KOMMUNIKATION
KONSTANTIN GEMOVI

KOMMUNIKATION
KONSTANTIN GEMOVI

**A/s NORDISK
FILMS - KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

